

SÄKENIÄ

Sosialistinen Kuukausijulkaisu

Ilmestyy kuukausittain, Fitchburgissa, Mass., Raivaajan kustannuksella

ALEX COLEMAN, toimittaja

Avustajia: N. R. af Ursin, A. B. Mäkelä, Yrjö Sirola y. m.

Published every Month, by Raivaaja Pub. Co., Fitchburg, Mass.

Syndikalismi, industriaalinen unionismi ja sosialismi

John Spargon kirjottamana on ilmestynyt tuon niminen teos (243 siv.; hinta \$1.25; Clarion Publishing Co., Newark, N. J.). Kirjottaja sanoo esipuheessaan koettavansa esittää "syndikalismin selvemmin ja kokonaisemmin kuin on vielä koskaan englannin kielellä esitetty." "Kuten tullaan näkemään", sanoo hän, "minä en luota syndikalismiin. Suuri osa elämästäni on kulunut sen periaatteiden vastustamisessa. Siitäpä syystä tulen pitämään lausuntoni sen periaatteista ja päämääristä mahdollisimman tarkasti puhtaana puolueellisuuden tahrasta, kuinka lujasti hyvänsä tulenkin jälkeensä niiden kimppeun käymään. Uskon, että ne lausuntoni syndikalistien kannasta, joita tulen tekemään, täydellisesti tyydyttävät kaikkia ajattelevia syndikalisteja, jotka tietävät minkätähden he ovat syndikalisteja, eivätkä ole pelkästään kiiltävän sanahelinän uhreja. En tule asettamaan ystäväni syn-

dikalistien laskuun mitään, mitä ei ole suoraan sanottu heidän kirjallisuudessaan. Minun oma etuni yhtä paljon kuin heidänkin, vaatii ehdottomasti todenperäisen ja tasapuolisen käsittelyn syndikalismista ja jättämään asiattomuudet pois. Tämä ei ole helppo tehtävä, sillä syndikalismi on vasta muodostumisasteella. Sen opit eivät ole täydelleen kehittyneet, sen filosofia jokseenkin sekava."

Voidakseen puolueettomasti käsitellä kysymystä, on sen liikkeen "sympaattinen ymmärtäminen välttämätön", sanoo kirjottaja. Ja hän voi käsitellä sitä, ei kylmäkoisuudella, vaan sen kanssa "läheisessä kosketuksessa ja osallisena olleen myötätuntoisella harrastuksella. Sillä — jatkaa kirjottaja — minua vastaan ovat sattuneet samat pulmat kuin syndikalistivejäni vastaan, olen ollut osallinen hänen taisteluistaan, hänen toiveistaan ja hänen peloistaan. Sillä minä olen köyhälistöstä, luuta sen

luusta ja lihaa sen lihasta. Lakko, työnsulku, mustalista, ylityö, työtömyys, kodittomuus ja nälkä ovat tuttuja ilmiöitä minulle. Olen tuntenut ne ruumiissani. Ne ovat muodostaneet — ja turmelleet — elämäni. Kukaan syndikalisti ei ole nähnyt parlamentarisen sosialismin vaikeuksia, esteitä ja vaaroja selvemmin. Olen sekä neuvonut että harjoittanut sabotagea. Olen katsonut kammiolla ja pelolla poliittisten keinojen tyynen kehityksen pitkää tietä ja rohkeuteni ja luottoni on joutunut äärimmäiseen koetukseen. Sellaisina hetkinä olen herkästi ja sydämen lämmöllä kuunnellut Sireenilaulua luvattuun maahan johtavasta helposta tiestä. Joskus olen melkein halunnut seur-

rata sitä. Täten tunnen, että voin ymmärtää niitä, jotka päättävät koettaa 'suoran toiminnan' tietä. Sireenilaulu on kaunista, sen ääni viehättävä. Mutta se on vain sireenilaulua, ja ne, jotka seuraavat sitä, ovat tuomitut".

Teoksen sisältö on jaettu osiin:

I. Mitä on syndikalismi?

II. Syndikalismin filosofia.

III. Syndikalismi ja suurlakko.

IV. Sabotage kumouksellisenä aseena.

V. Syndikalismin suhde sosialismiin.

Koetamme Säkenien lukijoille lyhyesti selostaa teoksen sisältöä, varsinkin sentähden kun syndikalismia ei ole laveammin meikälaisessä kirjallisuudessa käsitelty.

MITÄ ON SYNDIKALISMI?

Mitä ensinnäkin sanaan "syndikalismi" tulee, niin tarkotetaan sillä tavallisessa käytännössään Ranskassa samaa kuin "ammattiunionismi". Englanninkielessä tarkotetaan sanalla "syndicate" (syndikaatti) tavallisesti kapitalistien, ehkä paremmin sanoen, rahamiesten liittoa jonkun erityisen yrityksen tahi keinottelun virittämiseksi. Ranskassa on tällä sanalla laveampi merkitys: tarkoittaa mitä ryhmää henkilöitä hyvänsä, jotka ovat yhdistyneet heitä koskevain etujen edistämiseksi. Siten englanninkielinen sana "trade union" käännettyinä ranskaksi kuuluu "syndicate ouvriers", se on, työväen syndikaatti eli -yhdistys. Sanajohtopillisesti tarkoittaa näin ollen ranskalainen sana "Syndikalisme" minkä syndikaatin hyvänsä järjestelmää. Mutta yleisesti käytetään sitä tarkottamaan yksinomaan ammattiunionismia. Ulkopuolella Ranskan ei tätä sanaa kuitenkaan

käytetä käsittämään ammattiunionismia, ei ainakaan sitä ammattiunionismia kuin me olemme tottuneet ammattiunionismiksi nimitämään. Jos se meille sitä merkitsee, merkitsee jotain erikoisen muotoista unionismia, kokonaan toisellaista kuin se, joka meille on ollut jo pitkän ajan tuttua. Sillä innokkaimmat ammattiunionistit ovat katkerimpia syndikalismin vihollisia, ja vuorostaan, enimmäin vihattuja syndikalistien taholta. Mutta Ranskassa, kuten muuallakin, on kahtalaisia ammattiunionioita: vanhoillisia ja jyrkkiä. Edelliset tunnustavat työnantajain ja työntekijäin oikeudet työehtojen tingintään; jälkimäiset pitävät työnantajia loiseläjinä ja työläisten etuja yksinomaan huomion arvoisena. Edellisiä kutsutaan joskus "keltaisiksi" toisinaan taas "vanhoillisiksi", jälkimäisiä kutsutaan "punaisiksi" tahi "kumouksellisiksi". Meillä käytetään "syndikalismi"-

nimeä ainoastaan jälkimäisistä eli "punaisista" tahi "kumouksellisista" ammattiunioista puhuessa. Siis syndikalismista puhuessa, tar koitamme näiden viimeainittujen oppia.

Meille yleisesti tunnetun ammat tiunionismin tarkoitus on sangen hyvin määritelty ja helposti ymmärretty. Erityisen julistuksen tai toiminnan kautta se tunnustaa kahden, etujensa puolesta vastakkaisen luokan olemassaolon nykyisessä yhteiskunnassa. Sen olemassaolo on todistus siitä, että työnantajilla luokkana ei ole, eikä voi olla samallaiset etuharrastukset kuin palkkatyöläisillä, ja siksi palkkatyöläiset liittyvät yhteen pakottaakseen yhteisvoimin työnantajilta korkeampaa palkkaa, tyhempää työpäivää ja parempia työehtoja. Tämä on sekä vanhoillisimman että jyrkimmän ammattiunionin tarkoitus. Ilman sitä ei ammattiunionismilla ole syytä olemassaoloon.

Syndikalismi on työväenunionismin muoto, jonka tarkoitus on poistaa työväen riistäntään perustuva kapitalistinen järjestelmä ja asettaa tilalle uusi, luokkavallasta ja riistännästä vapaa yhteiskuntajärjestys. Tämän päämäärän se pyrkii saavuttamaan unioiden suoralla toiminnalla, ilman parlamentarillista toimintaa tahi valtion välitystä. Sen opin erikoisena piirteenä on, että uudessa yhteiskunnassa ei tule olemaan poliittista valtiota, ainoana hallituksena tullen olemaan suorastaan työläisten itsensä johtamain teollisuuksien hallinto.

Kaikki syndikalistit ovat yhtämieltä, että uudessa yhteiskuntajärjestyksessä, johon he pyrkivät, ei tule valtiolla olemaan sijaa. Mutta yksimielisyyttä ei ole samassa määrässä sen suhteen minkälainen

se uusi järjestys, joka tulee otta maan valtion tilan, tulee olemaan. Tämä onkin luonnollista. Eikä kukaan marxilainen sosialisti moiti syndikalisteja siitä, etteivät he esitä vissiä piirustusta tulevasta yhteiskuntajärjestyksestään.

Ranskassa, kumouksellisen syndikalismin kotimaassa, on vallitsevana käsityksenä se, että poliittilisen valtion hallituksen sijaan yksinkertaisesti tulee syndikaattien (ammattiyhdistysten) taloudellinen hallinto. Ammattijärjestöä pidetään, ei ainoastaan nykypäivän taisteluvälineenä, vaan tulevan yhteiskuntajärjestyksen taloudellisen hallinnon taimena.*)

Edouard Berth ja Emile Pouget, syndikalismin nerokkaimmat kynämiehet, ovat sitä mieltä. Pouget sanoo: "Tulevaisuudessa se tulee olemaan perus, jolle riistännästä ja sorrosta vapaa yhteiskunta nousee". Berth, joka on varsinaisesti Proudhonin oppilas, kirjottaa samalla tavalla ja suosittaa päälle päätteeksi ammattikuntamaista, tiukasti sulettua unionismia sen perustaksi.

Kaikki tämä ei ole kuitenkaan

*) Ranskan yleisen työväenliiton kongressi Amiensissä v. 1906 päätti ja vielä viime vuonna pidetty kongressi vahvisti seuraavan "teoreettisen vaikutuksensa", kuten se sitä nimitää: "Jokapäiväisessä taistelussaan syndikalismi pyrkii yhdistämään työväenuokan pyrkimyksiä, parantamaan työväen hyvinvointia välillisten parannusten kautta . . .

Mutta tämä on vain yksi puoli syndikalismin tehtävästä. Se laskee tietä täydelliselle vapautukselle, joka voi toteutua ainoastaan kapitalismin kukistamisen kautta; menettelytapana se suosittaa suurlakkoa, ja käsittää että syndikaatti, joka tänään on taisteluryhmä, tulevaisuudessa tulee olemaan tuotanto- ja jakoryhmä, uuden yhteiskuntajärjestyksen peruste". — Toimituksen huomautus.

mitään uutta, kuten sitä meille esitetään, päinvastoin hyvin vanhaa. Esimerkiksi, jos tarkastamme vanhan Kansainvälisen Työväenliiton historiaa, tapaamme siellä saman ajatuksen mitä selvimmin esitettyinä. V. 1869 Baselissa pidetyssä kongressissa ehdotti eräs proudhonilainen edustaja Internationalen voimain keskittämistä unioniden eli syndikaattien muodostamiseksi, ensinnäkin sen tähden, että "ne ovat riistämisen vastustamiskeinoja nykyisyydessä", ja toiseksi sen tähden, että "eri ammattiryhmät kaupungeissa muodostavat kommuunin (kunnallishallinnon) tulevaisuudessa", silloin kun "hallituksen sijalle tulee syndikaattien liittoneuvostot, ja niiden asettamat edustajat määräävät työsuhteet — tämä tullen politiikan tilalle."

Jotkut syndikalisteista ovat kylkiä rehelliä tunnustamaan sen seikan, että nykyinen syndikalismi on paremmin owenismien ja proudhonismien nusiutumista kuin uutta oppia. Esim. Tom Mann kirjoittaa eräässä artikkelissa, "Syndikalistit työssä", seuraavaa:

"Syndikalismi tarkoittaa teollisuuden kontrollia 'syndikaattien' eli Työläisten Union kautta koko yhteisön hyödyksi; tämä tietysti edellyttää kaikkien työtätekeväin mahdollisimman täydellistä teollista järjestymistä, ja jokaisen osan oikeaa suhdetta toinen toisensa kanssa. Yli kahdeksankymmentä vuotta sitte Robert Owen piti välttämättömänä sellaista järjestömetodia ja pani hyvän alun sellaiselle käytännössä; mutta, kuten osottautui, työläiset eivät olleet kykeneviä käyttämään sellaisia suhteellisesti korkeaperäisiä keinoja; ja työläisten on täytynyt kulkea kahdesti neljäkymmentä vuotta teollisuuskorvessa sentähden kun he ei-

vät olleet henkisesti eikä ruumiillisesti kypsyneitä astumaan "luvatun maahan"."

Eräässä englantilaisessa anarkistilehdessä, Freedom, julaistussa artikkelissa annetaan molemmille Proudhonille kuin Owenille yhtäläinen kunnia syndikalismien perustajana, ja toivotaan syndikalistiselle liikkeelle "samallaista menestystä kuin oli owenilaisella liikkeellä vuoden 1834 vaiheilla, jolloin sen Tuottavain Luokkain Unioon kuului yli 500,000 jäsentä." Ja edelleen siinä sanotaan: "— Proudhonin mutualismien yhtähyvin kuin owenilaisliikkeen syrjäytti taloudellisesta toiminnastaan poliittinen liike, kuten esim. Chartismi. Täten ei tule tapahtumaan syndikalismille sen suorine toimintoinen kapitalismia ja valtiota vastaan. Toimia valtiota vastaan tarkoittaa hyökätä, hävittää sen poliittiset laitokset, ja asettaa valtiojärjestön tilalle tuottavain luokkain teolliset unionit'.

Amerikan syndikalismi, joka on edustettuna Industrial Workers of the World-järjestössä, eroaa eurooppalaisesta syndikalismista suhteessaan vanhoihin ammattijärjestöihin ja järjestöteoriassaan. Kuten Ranskan ja Italian syndikalistit, ovat I. W. W.-laiset jyrkästi valtiovastaiset ja tahtovat sen tilalle asettaa teollisuusjärjestönsä hallinnon, ja ovat tiukasti poliittisvastaisia. Suhteessaan entisiin ammattijärjestöihin eroaa I. W. W. sekä Ranskan syndikalisteista että Englannin syndikalistisista johtajista. Ranskan syndikalistit samoin kuin Tom Mann Englannissa, ovat yrittäneet istuttaa oppejaan jo oleviin työväenjärjestöihin. Varsinkin ranskalaiset panevat enemmän merkitystä "hengelle" kuin järjestömuodolle. Ja Tom

Mann koettaa vanhojen ammattiunionien rakennelmaa saada muutettua. Mutta I. W. W. hylkää kokonaan turhana vanhoissa ammattijärjestöissä työskentelyn.

Loppusummassaan kuitenkin kaikki syndikalistit yhtyvät seuraaviin periaatteisiin:

(1) Kapitalismi on hävitettävä ja sen mukana kukistettava poliittinen valtio.

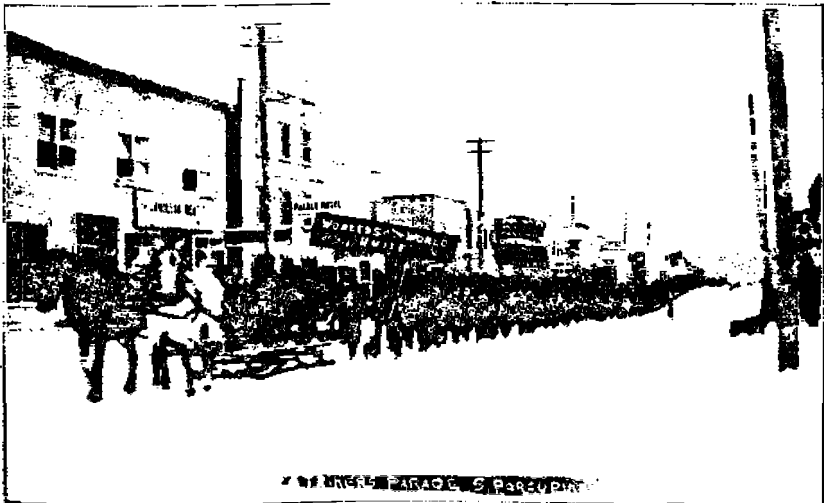
(2) Nämä voi suorittaa ainoastaan työväenluokka itse.

(3) Näitä ei saavuteta poliittisen toiminnan kautta, mutta työ-

läisten suoran toiminnan tuloksena, se on, taloudellisen taistelun suorana tuloksena, eikä epäsuorasti lainlaadinnallisten keinojen kautta.

(4) Työväestö järjestää uudeleen yhteiskunnan ja taloudellinen riisto ja isäntävalta tullaan poistamaan.

(5) Uudessa yhteiskunnassa työväen unionit omistavat ja johtavat kaikkia teollisuuksia, reguleeraavat kulutuksen ja hallitsevat yleisiä yhteiskunnan asioita. Minkään muunlaista hallitusta ei tule olemaan.

Lakkolaisten kulkue Porcupinessa